

Woord vooraf

Veel meer dan voetbal was het wielrennen bij ons thuis de sport nummer één. Ik durf zelfs zeggen dat de interesse voor het wielrennen mijn latere woordenschat en mijn liefde voor het lezen aangewakkerd hebben.

Zoals velen van mijn generatie heb ik het echte lezen niet op school geleerd, maar via de illustraties en later de epische verhalen in de “Het Nieuwsblad-Sportwereld”.

Het woord van de Van Wijnendaeles, van Achiël Van Den Broeck of van Pol Jacquemyns had in arbeidersmiddens meer macht dan de boodschap van de pastoor in de zondagsmis. Wie erbij wilde horen, moest kunnen meepraten over het verschil tussen ronderenners en specialisten van de klassiekers, wie nooit op reis ging kon tenminste vertellen wat hij “gezien” had in de beschrijvingen van de Tourmalet of de Galibier door de pennenridders van Vlaanderen.

Vanaf de leeftijd van 4 jaar (ik kon toen reeds lezen, onder meer omdat ik alles wilde weten over “de koers”) was ik verzamelaar van chromoprentjes met de afbeelding van wielrenners. Ik verzamelde ze aan het “ritme” van 2 voor 1 frank, verborgen in een geurig rechthoekig pakje, samen met een platte roze kauwgom, waarvan de chromo’s maanden later nog de geur meedroegen. Trouwens, nu, meer dan bijna zestig jaar later, kan ik mij die geur nog perfect voor de geest halen. Er waren 120 prentjes in totaal het nummer 1 was Karel Clerckx in zijn gele trui van “Dr. Mann” en de reeks werd afgesloten met het zesdagenkoppel Van Looy-Post, een foto genomen in het Gentse Kuipke. Ik kende uit het hoofd de tekst op de achterkant van elk prentje en via een mij eigengemaakte assimil-methode had ik ook het palmars van elkeen in het Frans onthouden. Mijn vader ging zelfs nog verder en deed mij de renners herkennen, eerst door het tonen van de hele foto, nadien door het steeds meer verbergen van grote gedeelten van de foto’s tot er slechts een stuk van een rennerspetje overbleef. Hoe dikwijls heb ik de talrijke bezoekers bij ons thuis daar niet mee verbaasd?

Sedertdien mag ik mij een fervent wielierliefhebber noemen.

Vijftien jaar geleden schreef ik het boek "Arm maar proper" ter gelegenheid van het vijftigjarig huwelijksjubileum van mijn ouders, Jozef en Louise Baetens-Schandevijl uit den Boekent in Kerksken. Omdat mijn vader destijds een fanatieke supporter was van Maurice Meuleman, heb ik toen ook in een apart hoofdstuk aandacht besteed aan de figuur van deze wielrenner. Bovendien plaatste ik ook de lokale Kerkskense wielierclub, Boekent Sportief, in een ruimer sociaal kader en had ik het toen reeds over een aantal lokale wieliercracks. Al die renners kwamen ooit uit voor de Aalsterse wielierclub KSC Denderstreek en als kind stond ik vol bewondering voor de truien van deze renners, truien die schitterend waren in hun eenvoud. Men zag ze van ver bij het uitkomen van de laatste bocht, de witte truien met zwart-groene band in het midden.

Voor het verzamelen van die gegevens had ik al heel wat opzoekingswerk moeten verrichten en toen ontstond bij mij het waanzinnige idee om een inventaris te maken van al wie in de Denderstreek ooit aan wielrennen had gedaan en om alle wielierwedstrijden, ooit georganiseerd in de Denderstreek, in kaart te brengen.

Ik zag weldra in dat dit wel degelijk een waanzinnig idee was.

Maar ondertussen bezat ik reeds honderden bladzijden bestanden, kopieën van krantenartikelen, foto’s uit de oude doos en ... er kwamen er dagelijks nog bij.

Uit mijn opzoekingen bleek dat in 2011 de eens zo roemrijke wielierclub KSC Denderstreek 100 jaar bestond. Ik wist al een aantal jaren dat alle archieven van de club helaas verdwenen waren bij de fusie tussen de club en de Labiekesvrienden tot KSC Denderstreek-De Labiekesvrienden. Toch vond ik dat honderdste de verjaardag van dergelijk “wieliermonument” niet ongemerkt voorbij mocht gaan en in 2011 publiceerde ik dan ook de “Beknopte geschiedenis van KSC Denderstreek”.

Maar een hobby kan overgaan in een passie en zelfs in een verslaving in zoverre dat er zelfs oververzadiging kan ontstaan.

En zo gebeurde het dat ik in 2015 plots genoeg had van het verzamelen en mijn archieven liet voor wat ze waren.

En dat was waarschijnlijk zo gebleven ... indien daar niet het fenomeen “Facebook” was geweest. Ik leerde oude vrienden kennen en ik kwam ook in contact met de mensen van de Heemkundige Kring van Haaltert. Mede door hun aanmoediging schreef ik samen met mijn vriend Alex Van der Veken de geschiedenis van de Haaltertse voetbalclub KRC Haaltert neer. Via Facebook kwam ik ook weer in contact met heel wat mensen uit mijn geboortedorp; van het één kwam het ander en ik werd medebeheerder van de Facebookgroep “Ge zetj va Kèsken aske”. Via deze groep proberen wij de herinnering en de eigenheid van ons klein dorpje levendig te houden en onder impuls van tal van mensen ben ik opnieuw in mijn wielierarchieven gedoken en ben ik bijzonder trots jullie dit werkje te kunnen aanbieden

De wielersport is altijd populair geweest in “Kèsken” Uren zoekwerk in de krantenarchieven, tientallen gesprekken met betrokkenen en de vrijgevigheid van tal van Kerkskenaars leverden heel wat documentatie op, die ik getracht heb te verzamelen in een aantal items.

In een inleiding ga ik op zoek naar het ontstaan van het wielrennen in onze streek en in Kerksken in het bijzonder en probeer ik dit alles binnen zijn tijds kader te plaatsen.

In een tweede deel ga ik dieper in op de organisatoren van de talrijke wielerevenementen die in de loop der jaren in ons dorpje georganiseerd werden.

Ik heb ook een poging gedaan om een inventaris te maken van de jongens uit Kerksken die het ooit als wielrenner probeerden. Dit zoekwerk bundelde ik in het hoofdstuk “De coureurs van Kèsken”.

In een vierde deel heb ik zoveel mogelijk uitslagen verzameld over de koersen in de verschillende wijken van Kerksken zoals daar zijn “den Boekent”, “den Hoek”, “den Eiereweg”, “den Berg” en uiteraard “den Drauk” waar zowel met “Kerremis ten Drauk” als met “Kerremis te Kèsken” de wielen lustig draaiden.

Uiteindelijk sluit ik af met de herinnering aan de man die bijna een halve eeuw het wielrennen in Kerksken en omgeving van commentaar voorzag, Aimé, “Meeken”, Roelandt.

Bij het verzamelen en verwerken van al deze info stootte ik op een aantal hindernissen, die het werk er zeker niet makkelijker op maakten. Bij het zoeken in de krantenarchieven stelde ik vast dat vaak enkel de Brabantse editie van de betrokken kranten beschikbaar was en dat niet alle koersen uit Oost-Vlaanderen vermeld werden. Ik durf dan ook niet beweren dat ik alle wedstrijden heb kunnen terugvinden.

Ook bij het inventariseren van zij die in Kerksken ooit wielrenner waren, werd ik geconfronteerd met een aantal problemen. Het was natuurlijk makkelijk om de namen terug te vinden van zij die door iedereen gekend waren, maar voor de inventarisatie van de “mindere goden”, die het soms slechts enkele weken of maanden probeerden, heb ik beroep moeten doen op het geheugen van mijn dorpsgenoten, die mij via Facebook, telefoon of via

een persoonlijk bericht de namen doorgaven. Ik wil langs deze weg uitdrukkelijk mijn vrienden Georges Goubert en Frans Vonck bedanken, die meer dan eens mijn geheugen hielpen opfrissen. Maar dan ben ik nog vrijwel zeker dat de lijst ook hier niet compleet zal zijn en ik verontschuldig mij dan ook bij voorbaat indien hier een aantal namen zouden ontbreken.

Een ander probleem was het terugvinden van de uitslagen van al die renners. Een aantal van de vermelde renners hielden zelf hun uitslagen bij, maar zij zijn echt in de minderheid. Sommigen (Janssens, De Smet, De Cooman, Jacobs) droegen een familienaam die zo populair is dat er soms vijf of meer renners met dezelfde familienaam generatiegenoten waren en dat – wanneer de voornaam niet in de uitslag vermeld werd – het zoeken was naar een speld in een hooiberg.

Ik wil langs deze weg de talrijke mensen bedanken die mij informatie, uitslagen, documenten en foto's bezorgden. Ik ben blij dat ik een aantal ex-renners thuis heb mogen interviewen, waarvoor eveneens mijn immense dank.

Zoals bij de uitgave van mijn vorig boek over KRC Haaltert, dank ik ook uitdrukkelijk de Heemkundige Kring Haaltert voor de logistieke en morele steun en voor de mooie uitgave.

En ... tot slot voor de zoveelste keer dank aan mijn echtgenote Lieve, die het weer maanden moest meemaken dat krantenknipsels, oude foto's, kladpapieren in huis rondslingerden van de zolder tot de keuken en die 's avonds alles weer netjes rangschikte.

Veel leesgenot

Marcel Baetens, "Kerremis te Kèsken" 2020